

Без героїв, подібних Кропивницькому, нам не здолати агресора!

Мені казали, що українці – це нація, яка уособлює котячу натуру. Кота, який доброзичливо ставиться до знайомих господаря і його гостей, лагідно муркотячи в знак подяки, можна пестити, баюкати. На жаль, наші сусіди, що на сході, мають натуру хижаків – вовків, котрі гуртуються у зграї і нападають на поселення та угіддя, шматуючи все на своєму шляху, а втамувавши пиху та голод, тікають у різні боки. Цікаві порівняння, чи не правда?

Ці, на перший погляд, наївні народні спостереження сьогодні, як ніколи, виявилися у бездіяльності української влади і викрили наміри російських агресорів проти українського народу. Але наші недруги забули про те, що, коли ката роздратувати, він, випустивши кігті, подряпає пику будь-якій собаці, змусивши її тікати геть, лякливо піджавши хвоста.

Так-от зараз, коли агресор планує вдертися в Україну через східні кордони держави, ще не проковтнувши Кримський півострів, українцям треба нарешті виявити рішучість, тобто левовий характер, і пояснити чужинцям, хто в хаті господар.

Зразком згуртованості та рішучості став київський Майдан, де молодь зі зброєю у руках відстоювала своє прагнення відчути себе нацією. Багато з них поклали своє життя за краще, заможніше, достойніше життя.

Значна кількість борців за свободу і справедливість були із міста Лева.

Я пишаюся тим, що колись навчався і жив у цьому чудовому місті. Слава вам, львів'яни! І це кажу вам я – художник із далекого Кіровограда – міста, історично згвалтованого російською, часів Єлизавети, Катерини II, та комуністичною імперією.

Переломити хребет імперському вовкові одним ударом може тільки лев. За висновками палеонтологів, ця тварина колись дійсно жила на цій території. І як бачимо, бійцівські якості тварин, зокрема відстоювати власну територію, трансформувалися у риси характеру нашого народу. Так не сплюндруймо ж своєї гідності, проймаємося духом наших дідів і батьків-державотворців, провідників нації: Кропивницького, Чижевського, Винниченка, Маланюка, Сухомлинського, братів Тобілевичів, Гната Юри та ін.

Це вони передали естафету незламності українського духу, віру у відродження української держави та утвердження добра і справедливості.

«Ката не буде, супостата, а буде син і буде мати, і будуть люди на землі». Ці слова Тараса Шевченка висловлюють мрії і сподівання всіх поколінь українців і мистецьких еліт усіх часів.

Мені вже 60. На жаль, я не маю того здоров'я, аби захищати Вітчизну зі зброєю в руках. Як учитель образотворчого мистецтва, в такий складний час

для держави не бачу можливості розмовляти мовою фарб і ліній, бо художник працює на майбутнє нації і його ідеї часом бувають незрозумілими для сучасників. Проте перо журналіста виявляється швидкою і дієвою зброєю.

Тому звертаюся словами, беручи приклад з наших геніальних попередників. Наш край – географічний центр України, її серце, що серйозно хворе. Отруєне повільно діючою пігулкою ненависті до всього українського і культурних надбань передової інтелігенції.

Сьогодні кіровоградці не знають імен своїх земляків – геніальних співвітчизників, плутаючи їх обличчя на фотознімках. Ставлять під сумнів їх перемоги у науці й мистецтві, не усвідомлюючи величі й значимості цих надбань для майбутнього.

Таким чином коїться злочин, руйнуючи фундамент українського духу, послаблюючи його перед оскаженим агресором, який хоче розшматувати нашу державу, перетворивши її у притулок для злочинців і покидьків.

Українським військовим треба розуміти, що, захищаючи своїх дітей і жінок, своє майно і оселі, забуваючи про культурні здобутки нації, їх діти можуть стати такими ж нелюдами без культури і Бога у серці, як і північний агресор. Росія вже не одне століття здійснює продуману і злочинну політику, спрямовану на знищення української культури. Бо без гордості за неї народ перетворюється в «бидло», котрий нескладно довести до стану рабів.

У книзі «Україна - не Росія» Леонід Кучма лише підтвердив думку відомого російського письменника Івана Буніна про українців як доброзичливу і моральну націю, що позбавлена мети будь-кого завойовувати і підкорювати своїй волі.

Відома українська співачка та громадський діяч Ольга Богомолець, нещодавно повернувшись з Росії, після спілкування із зомбованими мешканцями міст і сіл, назавжди викреслила їх зі своєї свідомості, розповівши, що не бачила у своєму житті такої жахливої картини обдуреного суспільства.

Я розмірковую про це з болем у серці, тому що ніколи не думав переконувати співрозмовників, що мій народ не стадо баранів і овець. Підіймайте голови!!! Бо обізвавши кращих діячів української інтелігенції буржуазними націоналістами, російський імперіалізм разом з комуністами у ХХ сторіччі знищили цвіт української нації, згнобивши його у тюрмах і концтаборах.

Тепер кремлівські злочинці, називаючи український народ «бандерівцями та екстремістами», хочуть знищити Україну, розірвати її на маленькі шматки, принизити у очах світової спільноти. Це справжній фашизм без усіляких

висловів типу: «а може...», «та ні». Невже історія геноцидів нікого нічому не навчила?

Правий був Шевченко, коли закликав «загострить сокиру та заходиться ...». Тоді ліберал-демократи Костомарови й Куліші не зрозуміли Тарасової думки. А зараз теперішні націонал-патріоти це розуміють?

Який патріотичний дух визріє у влади, коли мої колеги від закладів культури називають Шевченка «жлобом». Вони вважають, що «плюнувши в обличчя» Миколі I, Шевченко виявив невдячність за його викуп із кріпацтва. Хоча відомо, що імператорська сім'я виплатила лише 1000 карбованців від оціночної вартості (2 500 крб.). Невже нині вони не розуміють, що проти генія Шевченка, його харизми, ніхто не міг встояти, навіть недруги. Адже в середині XIX сторіччя на теренах Російської імперії не було кращого майстра гравюри, ніж Шевченко. Тоді йому було присвоєно звання академіка Петербурзької академії мистецтв.

Не менш значимою для держави є доля нашого земляка - Марка Лукича Кропивницького, засновника українського професіонального театру. Цей факт ще й досі піддають сумніву. Недолугі ті, хто вдається до цього!!!

Подію щодо заснування українського професіонального театру в 1882 році в нашому місті занесено до календаря міжнародної організації ЮНЕСКО. Це було визнано скрізь - й у Радянському Союзі. А от сучасні українські бюрократи й корупціонери, отруєні хохляцькою меншовартістю, приховують і досі велич імені нашого генія для української нації. В 2010 році до 100-річчя з дня смерті Кропивницького кївський дослідник О. Бойченко у відомій статті поставив нашого земляка на один щабель із Тарасом Шевченком, назвавши: «батько нації та батько театру». Підтверджуючи відомий вислів великого Гете: «Перш ніж створювати націю, народу треба збудувати театр», Кропивницький належить до розбудовників української нації.

Скільки ж треба мати лицемірства і ворожості, щоб не сприймати цього імені у запропонованій новій назві нашого міста. Мовляв, «Кропивницький» не звучить так милозвучно, як «Златопіль».

А ви впевнені, що маєте абсолютний слух?

Геніальному Моцарту співвітчизники дорікали, що у своїй музиці він використовував співзвуччя, жахливі для вуха. Нині кажуть, що його твори занадто мелодійні... Невже?.. Бо у Моцарта, виявляється, був абсолютний слух. Коли вам радять не любити батька за те, що у нього не гарне ім'я, то вас примушують відректися від родини, свого народу та його коренів.

Я вже говорив про те, що, якби Кропивницький дожив до радянських часів, його спіткала б доля учня театру корифеїв Леся Курбаса, якого комуністична

влада, обізвавши злочинцем, закатувала в концтаборі, реабілітувавши лише після смерті, при цьому нищивши його дитя – харківський прогресивно-демократичний театр «Березіль».

Але наступ продовжується...

Нині, піднявши питання статусу російської мови, яка і так є пануючою в країні, сепаратисти продовжують знищувати українську, якою свого часу забороняли писати Шевченкові, змушували Кропивницького перекладати свої твори, не дозволяючи ставити вистави рідною, утискуючи його морально і матеріально. Цих прикладів російської агресії проти української культури можна наводити безліч.

Але Кропивницький вистояв, подарувавши світові своє дитя – професіональний український театр, таким чином засвідчивши становлення української нації. І київський Майдан, заспівавши «Ще не вмерла України ні слава, ні воля...», підтвердив її існування та згуртованість.

Тому закликаю усіх замислитися: коли на терези запропонованих нових назв міста (а його перейменування відбудеться без сумніву, зважаючи на обезголовлені пам'ятники, постаменти) ставлять імена «Златопіль» і «Кропивницький», яке ім'я більше розповість про історію і культуру краю? Чим ми пишатимемося - чорноземом, дарованим Богом, чи людьми, які складають його славу і гордість, принісши в жертву на вітвар української культури своє життя.

Ми, на жаль, осоромилися перед своїм земляком, тому підтвердимо своє синівство лише тоді, коли на центральній площі обласного центру буде встановлено пам'ятник генію української нації, звільнивши свою душу від тягара безбатченківства і соромітськості. Не забуваймо Шевченка – батька нації і Кропивницького – батька театру, який вже на початку ХХ сторіччя вкладав в наші голови розуміння, що Україна – не Росія.

Тож пізнавайте життєвий шлях Кропивницького і таких, як він, видатних особистостей минулого, адже, гадаю, такої кількості їх немає в жодному місті України. Піднімайте їх на постаменти вище – до неба, до сонця. Поки їх світло не розкриє ваших заспаних очей. Прокидайтеся, адже ви є нащадками славетних героїв, без яких нам не здолати агресора. Бо тільки в них сила нашого духу, нашої Вітчизни.

До перемоги! «Борітеся – поборемо!». Слава Кропивницькому! Героям слава!

Ігор СМІЧЕК, старший викладач Кіровоградської дитячої художньої школи ім. О. Осьмьоркіна, член Національної спілки художників України, член Спілки театральних діячів України, Лауреат обласної премії у сфері образотворчого мистецтва та мистецтвознавства ім. О. Осьмьоркіна.

Фотомонтаж Геннадія Заболотного.